

СЕКЦІЯ МОЛОДИХ УЧЕНИХ

Д. В. Аббакумова,
аспірантка кафедри міжнародного права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА АКТІВ КОМІТЕТУ МІНІСТРІВ РАДИ ЄВРОПИ

1. Відповідно до Статуту Ради Європи Комітет Міністрів є органом, що діє від імені Ради Європи. Але було б неправильним розглядати Комітет Міністрів як істинний європейський виконавчий орган, що наділений наднаціональними повноваженнями. Комітет складається з міністрів закордонних справ держав-членів і одностайно приймає рішення з важливих питань, визначених Статутом. У той же час, Статут не надає повноважень щодо прийняття рішень з питань, крім тих, які стосуються організації та порядку роботи Ради Європи.

2. На практиці, якщо залишити у стороні повідомлення інформаційного характеру (доповіді Парламентській асамблеї, відповіді на письмові питання представників Асамблеї і т.д.), усі акти Комітету Міністрів офіційно називаються «резолуції» та «рекомендації». Ці терміни використовуються в статті 20 Статуту, яка визначає права голосу в Комітеті.

Таким чином, Статут передбачає два окремі види актів:

- резолюції й рекомендації;
- рішення.

Існування цих видів можна розглядати як логічний наслідок дуалізму, встановленого статтями 15 і 16 Статуту, які визначають повноваження Комітету і проводять відмінність між актами політичного характеру та внутрішніми організаційними актами. Проте, Комітет Міністрів не вважав за потрібне використовувати право надане йому Статутом, і з перших днів роботи обрав одноманітність форми своїх актів. Комітет не дотримався в буквальному розумінні пункту (б) статті 15, який передбачає, що «у відповідних випадках висновки Комітету можуть приймати форму рекомендацій». Його «рекомендації» до 1979 року приймали форму резолюцій і на цей факт треба звернути особливу увагу.

3. Одноманітність використання терміну «резолуція» дозволяло, зокрема, використовувати єдину нумерацію всіх актів Комітету. Зрештою, це питання форми, і його значення не слід перебільшувати. При визначенні правової природи цих актів, в першу чергу, потрібно враховувати їх зміст і залишити в стороні їх форму.

Відзначають, що резолюції та рекомендації Комітету Міністрів, хоча і не мають юридично обов'язкового характеру, свідчать про тенденції розвитку права Ради Європи і можуть розглядатися в якості авторитетного тлумачення положень конвенцій і хартій Ради Європи. На них неодноразово посилався Європейський Суд з прав людини при виробленні своєї позиції. Резолюції з питань членства в Раді Європи будуть обов'язковим для держави, яка має намір приєднатися до цієї міжнародної організації.

4. Акти Комітету Міністрів відіграють важливу роль у координації співробітництва держав щодо застосування конвенцій, у забезпеченні одноманітності в застосуванні європейських правових стандартів та можуть слугувати основою для розробки конвенцій. Показово, що прийняті Комітетом документи, хоча і не мають прямих правових наслідків для країн учасниць, однак можуть впливати на розвиток національного законодавства та зміну національної практики.

5. Зміст норм резолюцій не однаковий: у кожному конкретному випадку він визначається характером резолюції і досягнутим рівнем узгодження позицій держав. Найбільш важливі норми можуть перетворюватися у форму договорів (конвенцій), які Комітет Міністрів пропонує державам ратифікувати.

Таким чином, акти Комітету Міністрів, які стосуються внутрішньої діяльності Ради Європи, є обов'язковими до виконання, а ті, що адресуються державам-членам Ради Європи носять рекомендаційний характер і є нормами «м'якого права».

Т. К. Адабашев,

аспірант кафедри господарського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ ЩОДО УМОВ УЧАСТІ В ПЛАТІЖНИХ СИСТЕМАХ

У сучасних умовах питання безпеки, надійності та ефективності платіжних систем виходить на перший план. Забезпечення цих умов є важливим завданням як державної політики в сфері функціонування платіжних систем та системи державного регулювання вказаних відносин, відповідно, так і самих платіжних систем, зокрема їх платіжних організацій. Це впливає із того, що саме на них покладається основний обов'язок щодо організації платіжної системи та безпосереднього керівництва нею, а також забезпечення умов здійснення господарської діяльності в її межах. У зв'язку з цим, платіжні організації стикаються із необхідністю вступати із іншими суб'єктами у відповідні відносини, серед яких одними з найбільш важливих є відносини із добору учасників платіжних систем.